

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Η

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 612

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

✱

Εν Ἀθήναις, 29 Μαρτίου 1892

✱

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Εν Ἀθήναις	φρ.	8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις	φρ.	8.50
Εν τῷ ἐξωτερικῷ	φρ. χρ.	15.—
Εν Ρωσσίᾳ	ρούβλ.	6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ξαδὶὲ δὲ Μοντεπέν : ΜΑΡΙΑ ΛΑΓΚΑΡΔ μυθιστόρημα. — Κορσώφ καὶ Μακοουὶ ἀρμενικὸν μυθιστόρημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ. — Γεωργίου Πραδέλ : ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ, δραματικὸν μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων. — Ἐδμόνδου δὲ Ἀμίττις : ΙΣΠΑΝΙΑ. Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ (υἱοῦ) : ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμματοσήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἐλληνικῶν δανείων καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

ΞΑΒΙΕ ΔΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

ΜΑΡΙΑ ΛΑΓΚΑΡΔ

Εἰς τὸ βάθος τοῦ ἄλσεως συνήντησε τὸν Παῦλον. Ἦσαν εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, καθ' ὃ καὶ τὸ προηγούμενον ἔτος τὴν εἶχεν ἤδη συναντήσει ἐσπέραν τινά, καθ' ἣν ἡ σελήνη ἔλαμπεν εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἡ ἀηδῶν ἔψαλλεν ἐν τῷ φυλλώματι.

Ἔστη πρὸ αὐτοῦ :

— Μήπως εἶν' ἀληθές ; τῷ εἶπεν.

Ὁ Παῦλος κατεβίβασε τὴν κεφαλὴν καὶ δὲν ἀπεκρίθη.

— Εἶν' ἀληθές λοιπόν ; Θεέ μου ! εἶν' ἀληθές ; ἐψιθύρισε βραδέως.

Κατέπεσεν ἐπὶ τινος ἰδωλίου, ἔκρυψε τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῶν χειρῶν τῆς, καὶ μόνον ἤκούοντο οἱ λυγροί, οἵτινες ἀνῆγειρον τὸ στήθος τῆς.

Ὁ Παῦλος ἀπεμακρύνθη, ἄφωνος καὶ ἐξουθενημένος ἔμπροσθεν τῆς ἐξ αὐτοῦ προερχομένης λύπης ἐκείνης. Καὶ ἄλλως τε, τί θὰ ἔλεγεν εἰς τὴν Μαρίαν !

Μετὰ ἐν τέταρτον, ἐκείνη ἠγέρθη. Ἐπανῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς, ἔνθα ἐκλείσθη καὶ ἐκεῖ ἔκλυσεν ἐπὶ πολὺ, οἶονεὶ μετὰ λύπης. Εἶτα αἶφνης ἔτρεξε νὰ γονυπετήσῃ ἔμπροσθεν μεγάλου ἐκ φιλιδίου Χριστοῦ, κρεμαμένου ἀπὸ τοῦ τοίχου καὶ ἤρξατο νὰ προσεύχεται. Μετὰ τὴν προσευχὴν ἐκείνην ἦτο γαλήνιος καὶ ἐψιθύριζεν :

— Ἀς γείνη τὸ θέλημά σου, Θεέ μου ! Θεέ μου ! αὐτὸ εἶναι ἔλασμός !

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἡ νεαρά γυνή, ὠχρὰ καὶ ὡς ἀγογγύστως ὑπετασσομένη εἰς τὴν τύχην τῆς, ἐφαίνετο ὅτι τὰ πάντα ἐλησμόνησε, καὶ αὐτὰς ἔτι τὰς ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος.

Ἐφάνη ἐνασχλουμένη μετὰ τινος χαρᾶς εἰς τὰς προπαρασκευὰς τοῦ γάμου τοῦ Παύλου καὶ τῆς Κλοτίλδης, ὅστις καὶ ἐτελείσθη μετὰ ἑξ ἑβδομάδας. Εὐθύς δὲ μετὰ τὴν γαμήλιον ἑορτήν, οἱ δύο νεόνυμφοι ἀνεχώρησαν εἰς Ἰταλίαν.

Τὴν ἐπαύριον τῆς ἀναχωρήσεώς των ἡ Μαρία ἠσθένησεν.

Ὁ κύριος δὲ Λαγκάρδ ἀνῆλθε εἰς τὴν ἡνάγκαν νὰ μείνῃ κλι-

νῆρης. Τὴν νύκτα ὁ πυρετὸς ἀνεφάνη, πυρετὸς βραδύς ἀλλὰ τρομερός. Ἦτο ἡ ψυχὴ συντρίβουσα τὸ σῶμα. Ἦτο ἡ ἥθικὴ λύπη ἐπὶ μακρὸν συγκρατηθεῖσα, ἥτις ἐθριαμβεύει ἐπὶ τῆς ἰσχύος καὶ τῆς νεότητος, ἀφ' οὗ ὑπέσκαψεν ὑποκώφως.

Τὸ ὥραϊον καὶ γλυκὺ πρόσωπον τῆς Μαρίας ἠδυνάτιζεν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, σχεδὸν ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν. Δὲν ἠδύνατο νὰ ἀναγνωρίσῃ τις πλέον τὰς ἄλλοτε λείας παρειὰς τῆς. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἔλαμπον ἐν τούτοις πάντοτε ἄλλ' ἐκ παραδόξου φλογός, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κοίλου καὶ θνήσκοντος προσώπου τῆς.

Τὴν φύσιν τῆς ἀσθενείας τῆς οὐδεὶς τῶν διασημοτάτων ἰατρῶν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ. Τὰ ἐνεργητικώτατα ἱατρικὰ οὐδὲν ἀποτέλεσμα ἐπέφερον. Τὸ κακὸν ἐχειροτέρευε το γέως.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἀπηλπίσθησαν διὰ τὴν ζωὴν τῆς νεαρᾶς γυναικός, ἥτις ἐννοεῖ τὴν σπουδαιότητα τῆς καταστάσεώς τῆς καὶ ἔλεγεν ὅτι πολὺ ὀλίγον καιρὸν θὰ εἴχῃ ἀκόμη.

Ἡ καρδία τοῦ κυρίου δὲ Λαγκάρδ ἐθραύετο. Ἡ Μαρία ἐφέρετο μετ' αὐτοῦ μετὰ θλιβερᾶς ἀγάπης.

Ἐσπέραν τινά, κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔαρος, ὁ δὺν ἥλιος ἔρριπτε τὰς πυρίνους λάμπεις του διὰ μέσου τῶν ἐξ ἄλουργοῦς ὑφάσματος παραπετασμάτων τοῦ δωματίου τῆς ἀσθενοῦς. Τὴν πρωίαν εἶχεν ὑποστῇ κρίσιν καὶ μόνον ὀλίγα ὥραι ζωῆς τῇ ἔμενον.

— Μάρθ, εἶπεν εἰς τὴν νοσοκόμην εὐρίσκομένην πλησίον τῆς, διψῶ τρομερά. Δός μοι ἐν ποτήριον παγωμένου ὕδατος.

— Ἀλλὰ, κυρία, ὁ ἰατρός δὲν τὸ ἐπέτρεψε.

— Δὲν πειράζει, δός μοι.

— Ἀλλὰ...

— Δός μοι λοιπόν !

— Ἀλλὰ, κυρία...

— Τὸ θέλω !

Αἱ λέξεις αὗται προῦφέρθησαν διὰ τοσοῦτον προστακτικοῦ τόνου, ὥστε ἡ νοσοκόμος, μὴ τολμῶσα νὰ ἀντιστῇ ἐπὶ πλέον, ἀνέκραξεν :

— Τούλάχιστον ἡ κυρία θὰ μοὶ ἐπιτρέψῃ νὰ εἰδοποιήσω τὸν κύριον.

Καὶ ἐξῆλθε τοῦ δωματίου, ὅ,τι καὶ ἡ Μαρία περιέμενε. Μόλις εἶδεν ἑαυτὴν μόνην, καὶ ἠγέρθη ἐσύρθη μέχρι τῆς θύρας καὶ τὴν ἐκλείδωσε καλῶς. Ἐπειτὰ ἀνῆψε κηρίον ὅπερ ἔθεσεν ἐπὶ τῆς ἐστίας, καὶ λαμβάνουσα ἐκ τοῦ γραφείου μικρὸν ἐξ ἐθένου κιβώτιον, ἤνοιξεν αὐτὸ μέ τι κλειδίον ὅπερ ἔφερεν εἰς τὸν λαιμόν της καὶ ἐξήγαγεν ἐκεῖθεν ἐπιστολάς τινας ἃς ἐπλησίασεν εἰς τὴν φλόγα σκοπὸν ἔχουσα νὰ τὰς καύσῃ. Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην αἱ δυνάμεις τῆς ἐξέλιπον. Νέφος διπλῆς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της, ἡ χεὶρ της ἐξετάθη ἵνα ζητήσῃ στήριγμά τι ὅπερ δὲν εὔρε καὶ στρεφόμενη δις ἐφ' ἑαυτῆς ἐπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἐν ᾧ τὸ κιβώτιον ἐξέφυγε τῶν χειρῶν της.

Ἦτο νεκρά.

.....
"Ὅταν ὁ κ. δὲ Λαγκάρδ ἐφθασεν ἀκλουθούμενος ὑπὸ τῆς νοσοκόμου εὔρε κεκλεισμένην τὴν θύραν. Ἐκάλυπτο, ἀλλ' οὐδεὶς τῇ ἀπεκρίθη. Τότε ἐβίβασε τὸ κλειθρον, αἱ δὲ ἀναγκῶσαι μας γνωρίζουσιν ἥδη ὅποιον θέαμα παρουσίασθη εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του.

Μετὰ τὴν πρώτην στιγμὴν τῆς ἐκπληξείας καὶ τοῦ ἀπελπισμοῦ, τὸ κιβώτιον καὶ αἱ διεσκορπισμέναι ἐπιστολαὶ προσέλκυσαν τὰ βλέμματά του. Ἐλαβε μίαν τῶν ἐπιστολῶν ἐκείνων καὶ τὴν διέτρεξε μηχανικῶς.

Αἶφνης ὅμως ἔρρηξε τρομερὰν κραυγὴν, τὸ δὲ βλέμμα του ἐγένετο ἀπλανές καὶ τὸ μέτωπόν του πελιδνόν.

— Ἐξέλθετε ! εἶπεν ἀποτόμως εἰς τοὺς περικυκλούντας αὐτὸν ὑπηρέτας, καὶ αἱ ὅποιοι ἔσπευσαν νὰ τὸν ὑπακούσουν.

Τότε μείνας μόνος ἐν τῷ νεκρικῷ δωματίῳ μὲ τὸ μόλις ψυχρανθὲν πτώμα ἀνέγνωσεν ἀπλήστως τὰ χαρτί, ἅτινα ἐνέκλειε τὸ κιβώτιον. Τὰ χαρτί ἐκεῖνα ἅτινα ἡ Μαρία ἐμελλε νὰ καύσῃ ὅτε κατελήφθη ὑπὸ τοῦ θανάτου ἦσαν αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ Παύλου.

"Ὅταν ὁ κ. δὲ Λαγκάρδ ἐτελείωσε τὴν ἀπαίσιαν ἐκείνην ἀνάγνωσιν ἐστράφη πρὸς τὸ σῶμα ὅπερ ἔκειτο ἐπὶ τῆς κλίνης, τὸ παρετήρησε διὰ ξηρῶν ὀφθαλμῶν, εἶτα ἐψιθύρισεν :

— Ἀπέθανεν ! Ὁ Θεὸς νὰ τὴν συγχωρήσῃ ! Ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ ἐγένετο !... τώρα εἶναι ἡ σειρὰ τῆς ἰδικῆς μου.

Καὶ πέμψας εὐθὺς νὰ ζητήσῃ ταχυδρομικοὺς ἵππους ἐρρίφθη ἐντὸς ἀμάξης καὶ ἀνεχώρησε, χωρὶς οὐδόλως νὰ δώσῃ διαταγὰς διὰ τὴν ταφὴν ἐκείνης ἣτις ὑπῆρξε σύζυγός του.

Μετὰ τὸν ἀκριβῶς ἀνγκαλιῶν χρόνον ἵνα κάμῃ τὸ ταξίδιον, ἐφθάνεν εἰς Φλωρεντίαν καὶ κατήρχετο τῆς ἀμάξης εἰς τὴν θύραν τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Σιδηροῦ Στέμματος.

Ἐκεῖ κατῴκει ὁ Παῦλος καὶ ἡ σύζυγός του.

Ἀνῆλθε.

Οἱ δύο νεόνυμφοι ὠμίλουν περὶ ἔρωτος ἐπὶ τινος πλατέος ἐξώστου ἐκ λευκοῦ μαρμάρου.

Ὁ κ. δὲ Λαγκάρδ εἰσῆλθεν, ὥχρὸς καὶ δυσγνώριστος. Τὸ μέτωπόν του ἦτο ἐρρυτιδωμένον, ἡ δὲ κόμη του λευκή. Ἐδράξατο τοῦ Παύλου ἐκ τοῦ περιλαιμίου τοῦ ἐνδύματός του, τὸν ἐλίγυσε δίκην καλάμου, τὸν ἐγονυπέτησεν ἔμπροσθεν αὐτοῦ, καὶ τὸν ἐρράπισε δις λέγων αὐτῷ :

— Ἀνάνδρε ! ἄθλιε, ἀνάνδρε !

Ὁ Παῦλος ἠγέρθη δι' ἐνὸς πηδήματος καὶ ἠτοιμάζετο νὰ

ἐπιπέσῃ κατὰ τοῦ κ. δὲ Λαγκάρδ, ἀλλ' ἐκείνος τὸν ἐκράτησε διὰ χειρονομίας καὶ προσέθηκε ψυχρῶς :

— Περίμενε.

Εἶτα ἐξαγαγὼν τοῦ θυλακίου του δύο πιστόλια, ἐξηκολούθησε :

— Τὸ ἐν ἐκ τῶν δύο εἶναι κενόν. Ἐκλεξον.

Ὁ Παῦλος ἐδράξατο ἐνὸς ὅπλου. Ἡ Κλοτίλδη εἶχε λιποθυμήσῃ.

— Πῦρ ! εἶπεν ὁ μαρκήσιος στηρίζων τὸν σωλῆνα τοῦ πιστολίου ἐπὶ τοῦ χροτάφου τοῦ νεανίου.

Μία βολὴ μόνον ἐρρίφθη. Ὁ κ. δὲ Λαγκάρδ ἐξεδικήθη ! Ὁ Παῦλος ἐπέσε νεκρὸς οὐδὲ κραυγὴν προσέρας.

γαB.

ΤΕΛΟΣ

ΚΟΣΡΩΦ ΚΑΙ ΜΑΚΡΟΥΗ

Ἀρμενικὸν μυθιστόρημα

A'

Ἐν τῇ εἰσόδῳ τοῦ πορθμοῦ τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ πρὸς τὸ μέρος τῆς Εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας ἐκτείνεται ὡς γλῶσσα εἰς τὴν θάλασσαν τὸ Σερὰν Μπουρνου, μετὰ τοῦ μεγάλου πρεποῦς ἀνακτόρου του καὶ σχεδὸν ἀντικρὺ, ἡ μικρὰ χερσονήσος Φενέρ Μπαξέ, ἣτις ὑπερέχει, ὡς ἐκ τῆς εὐχέρστου θέας αὐτῆς, τῶν ὀχθῶν τῆς Ἀσιατικῆς Τουρκίας.

Καθ' ὅλην τὴν ἑκτασίαν της, ἡ χερσονήσος αὕτη εἶνε κατὰ τόλμην ὑπὸ κήπων καὶ ἀμπέλων.

Ἀὐτὸν γλυκὺς καὶ ὑγιεινὸς προσελκύει ἐκεῖ συχνάκις ἀλλεῖς τινες ὅπως ἀναπαυθῶνται ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν δένδρων.

Ἀλλὰ τὴν νύκτα ὅταν αἱ ἀκτῖνες τῆς σελήνης διέρχονται διὰ τῶν φυλλώματων καὶ τῆς χλόης ἡ κατοπτρίζονται ἐπὶ τῆς θαλάσσης τὸ Φενέρ-Μπαξέ ἀποκαλύπτει θεὰν ποιητικὴν καὶ θέλγητρα ἀπαράμιλλα.

Ἐν τοῦτοις τόποισι τόσον ἐξαισία καὶ εὐάρεστος μένει ἀκατοίκητος.

Δὲν βλέπει τις ἐκεῖ εἰμὴ καλύβας τινὰς κατοικοῦμένας ὑπὸ τῶν γεωργῶν καὶ ἐπὶ τῆς ὄχτης μέγιστον φάρον, ἵνα δεικνύη εἰς τὸν ναύτην τοὺς σκοπέλους τῆς ἀκτῆς.

"Ὅστις δὴποτε πρὸ τριακονταετίας ἐπεσκέφθη τὸ Φενέρ-Μπαξέ, θὰ παρετήρησε μακρὰν τῶν καλυβῶν ἔρημόν τινα κατοικίαν, παρὰ τὴν ὄχθη τῆς θαλάσσης, σήμερον ὅμως δὲν φαίνεται ἐξ αὐτῆς οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον ἔχνος. Ὁ ἰδιοκτήτης τῆς οἰκίας ταύτης ἦτο Ἀρμένιος, ἀπεφάσισε δὲ νὰ διέλθῃ ἐκεῖ τὸ ὑπόλοιπον τῶν ἡμερῶν του μετὰ τῆς μόνης του θυγατρὸς, τῆς Μακρουῆς.

Οἱ γεωργοὶ ἐκπληκτοὶ μετὰ περιεργίας ἀνεζήτουν τὸ αἶτιον ὅπερ ὤθησε τοὺς κατοίκους τῆς ἀπομεμονωμένης ἐκείνης οἰκίας ἵνα κατοικήσωσιν εἰς τὸ ἔρημον ἐκεῖνο μέρος.

Ὁ Δικρὰν Σισαγκουιάν (τοιοῦτον ἦτο τὸ ὄνομα τοῦ ἰδιοκτήτου), κατήγετο ἐξ ἀρχαίας καὶ εὐγενοῦς οἰκογενείας τῶν Δ' Ἀγγορά. Νεώτατος εἰσέτι ἐγκατέλειπε τὸν τόπον τῆς γεννήσεώς του, ἵνα ἀποκατασταθῇ μετὰ τοῦ πατρὸς του ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐνθα καὶ ἐνεκατέστη. Ἐνταῦθα ἐνυμφεῦθη γυναῖκα τινὰ ὀνόματι Σοφίαν, ἣτις ἐξηφανίσθη αἶφνης δύο ἔτη μετὰ τὸν γάμον της.

Τὸ ἀπρόοπτον ἐκεῖνο γεγονὸς ἦν διὰ τὸν σύζυγον ἀκατανόητον μυστήριον, ὅπερ ἐπέφερεν αὐτῷ τὴν ζωηροτέρην λύπην. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ὁ Δικρὰν ἦν πεντηκοντοῦτης, διότι τὰ τριάκοντα αὐτοῦ ἔτη διπλήθη ἐν χηρείᾳ.